

δὲ καὶ γὰρ ἡ κείνη ἐπομουτσοῦνιζε ἢ εἶναι ἀπομουτσουνιζομένης. Πομουτσουνιζέεις δὲ ὁμομουτσουνιζέεις, δὲ σοῦ τὸ δίδω. Συνών. ἀπομουτσουνίζω.

ἀπομουτσουνίζω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μουτσουνίζω.

Ἀπομουτσουνιζάω, ὁ ἴδ.

ἀπομουχλώνω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μουχλώνω.

Ἀπροσ. σχηματίζεται ὁμίχλη: Ταχύτερον ἔτονε μὲν ὕψος μουχλωμένα, μὰ τὴν βράδ' ἐπομούχλωσε γιόλα.

ἀπομπάζω πολλαχ. ἀπουβάζω Σάμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μπάζω.

Εἰσάγω τι ἐντελῶς, τελειώνω τὴν εἰσαγωγὴν, ἰδίᾳ ἐπὶ συγκομιδῆς προϊόντων: Ἀπουδάσαμε τὰ γινήματα Σάμ.

|| Ἄσμ.

Γυρεύει ἀπ' τὴ γειτονιά γὰρ τὰ τὸ μπάζω, τὸ ἔμπασε τ' ἀτόμπασε, ἔκαμε τρία πινάκια (τὰ τὸ μπάζω ἐνν. τὸ σιτάρι) Πελοπν.

ἀπομπαῖνον Τσακων.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μπαῖνον.

Φθάνω εἰς τὸ τέλος μιᾶς ἀνωφερείας, βγάζω τὸν ἀνήφορο: Ὑστερα ἀπὸ τοῦ οὗρου ἀπομπαῖκαμε τὴν κορυφὴν τοῦ δόνα (ὕστερα ἀπὸ τρεῖς ὥρας ἐφθάσαμεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ).

ἀπομπαλαῖχου Τσακων. ἀπομπαῖχου Τσακων.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. *μπαλαῖχου, ὁ ἐκ τοῦ μαλάζω - μαλάσσω. Ὁ τύπ. ἀπομπαῖχου ἐκ τοῦ ἀπομπαλαῖχου μετ' ἀποβολὴν τοῦ λ μεταξὺ φωνηέντων καὶ ἀπλοποιήσιν τοῦ διπλοῦ α.

Κοιμίζω, ἀποκοιμίζω: Ἀποδαῖτσε νι γλνκά. || Ἄσμ.

Ἐα, ἔπρε τοῦ γμαῦ | τζαῖ δροσὰ τοῦ Μαλεβοῦ | τζαῖ γλνκά ἀπομπαῖτσε νι | τὰν ἡμέραν ξύπνιτσε νι (βαυκάλ.).

ἀπομπάμπακο τό, ἐνιαχ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. μπαμπάκι.

Τὸ ἐκ τῆς κατεργασίας τοῦ βάμβακος ἀχρηστον ὑπόλειμμα.

ἀπομπαρκαρίζω ἐνιαχ. ἀπομπαρκαρίζω Πελοπν. (Μάν.) κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μπαρκαρίζω.

Ἀποβιβάζω ἐπιβάτας ἢ ἐμπορεύματα ἀπὸ τοῦ πλοίου ἢ κάμνω ὥστε νὰ ἀποβιβάσθουν ἐνιαχ.: Πάνε δύο ὄρες ποῦ ἀπομπαρκαρίσει τὸ πατόρι Πελοπν. (Μάν.) Καὶ μέσ. ἀποβιβάζομαι, ἐξέρχομαι ἀπὸ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηρὰν ἐνιαχ.: Ἀπομπαρκαρίστηνα ἀπὸ χτὲς τὸ βράδυ Πελοπν. (Μάν.)

ἀπομπατέ ἐπίθ. Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομπαλαῖχου, παρ' ὃ καὶ ἀπομπαῖχου.

Ἀποκοιμισμένος, ἀποναρκωμένος.

ἀπόμπευτος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερετ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πομπευτός < πομπεύω.

Ὁ μὴ πομπευθεὶς, ὁ μὴ χλευασθεὶς, ἀχλεύαστος: Δὲν ἀφίνει ἀνθρώπο ἀπόμπευτο.

ἀπομπίτι ἐπίρρ. Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. μπίτι.

Ὁλως διόλου, ἐντελῶς: Τὰ χαλάσανε ἀπομπίτι. Μοῦ χαλάσανε τὸ χωράφι ἀπομπίτι.

***ἀπομπλέκω**, μετοχ. ἀποδλεμένος Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μπλέκω. Πβ. καὶ ἸΒογιατζίδ. ἐν Ἀθηνῶν 28 (1916) Λεξικογρ. Ἀρχ. 117.

Μετοχ. 1) Ἀνάτηρος, νωθρὸς τὸν νοῦν: Στραβὴ καὶ ἀποδλεμένη δὲν εἶσαι νὰ ἰδῇς (νὰ ἰδῇς = ὥστε νὰ μὴ ἰδῇς).

2) Ὁ ἀποθαμένος: Φρ. Διὰ τὴν τ' ἀποδλεμένους σου! Ἀντίθ. ἀπομεινάρις Α 2.

ἀπομπορῶ Μποῆμ Ἀγριοιολούλ. 9

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μπορῶ.

Ἡμπορῶ, δύναμαι: Εἶχε γυρίσει μεθυμένος... ἀπὸ ἡ πανηγύρι καὶ δὲν ἀπομπόρεσε ν' ἀνεβῇ εἰς τὸ χωριό.

ἀπομποῦ Τσακων.

Παρά τὸ ἀπομπαλαῖχου - ἀπομπαῖχου, καθὰ περοῦ παρὰ τὸ περαῖχου. Πβ. καὶ Μδέφνερ Λεξ. ἐν λ. Ἀποκοιμῶμαι.

ἀπομπούκκι τό, ἀμάρτ. ἀποδοῦκκι Θήρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. μπουκκιά.

Ὑπόλειμμα τροφῆς.

ἀπομπουνταλιάζω ἀμάρτ. ἀποδουδαλιάζω Κρήτ. (Κατσιδ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μπουνταλιάζω.

Καθίσταμαι ἐντελῶς ἀνόητος, ἀποβλακώνομαι: Ἐποδουδαλίσαμε μαζί δως καὶ δὲ γατέει εἶδα λέει (δὲ γατέει = δὲν κατέχει, δὲν ἡξεύρει) Ἀποδουδαλιασμένος εἶναι.

ἀπομπουρτέσε ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀποδουρτέσε Τσακων.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀρχ. ἐπιρρ. ἔμπροσθεν.

Ἐμπροσθεν, ἀπομπροστά.

ἀπομπροστά ἐπίρρ. κοιν. ἀπομπροστώ βόρ. ἰδιώμ. ἀποδρυστά πολλαχ. ἀποδρυστά πολλαχ. βορ. ἰδιώμ. πέμπροστά Θράκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. μπροστά.

1) Ἐμπροσθεν, μετὰ γενικῆς ἀντωνυμίας ἢ ἐμπροθέτου προσδιορισμοῦ πρὸς δήλωσιν τῆς ἀπὸ τόπου ἢ διὰ τόπου κινήσεως: Φύγε ἀπομπροστά μου, γιατί μου πιασες τὸν ἡλιο. Πέρασε ἀπομπροστά μου καὶ δὲν τὸν εἶδα. Ἀπομπροστά ἀπὸ τοῖς εἰκόνας δὲν περνοῦν ἔτσι. Συνών. ἀπεμπρός 1. 2) Εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος, ἐμπρὸς κοιν.: Ὁ ἕνας ἐπὶ γαίῃ ἀπομπροστά καὶ ὁ ἄλλος ἑξοπίσω. Συνών. ἀπεμπρός 1 β.

ἀπομπροστινὸς ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπομπροστά καὶ τῆς καταλ. -ινός.

Ὁ ἔμπροσθεν εὐρισκόμενος: Οἱ ἀπομπροστινὲς ῥόδες τοῦ ἀμαξιοῦ.

ἀπομύλι τό, Κῶς — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. *μύλι < μύλος.

1) Πληθ., τὰ ἀπὸ χαραγῆς τοῦ μύλου ἄλευρα Κῶς.

2) Μικρά ποσότης ἀλεύρου ὑπολειπομένη εἰς τὸν μύλον μετὰ τὴν ἄλεσιν τῶν σιτηρῶν Λεξ. Πρω. Δημητρ.

ἀπομυξίζω Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. μύξα.

Ἀποβάλλω τὴν μύξαν τινός, ἀπομύττω ἐνθ' ἀν.: Ἀπομύξισο τὸ μωρὸ Ὁφ. Συνών. ξεμυξίζω.

ἀπομύρισμα τό, ἀμάρτ. ἀπομύρ'σμα Θράκ. (Σηλυβρ.) ἀπομύρ'σμα Θράκ. (Αἰν. κ.ά.) Λέσβ. ἀπομύρισμα Σαμοθρ. Τὸ μεσν. οὐσ. ἀπομύρισμα.

1) Ὑδωρ ἡγιασμένον εἴτε τὸ διὰ τῆς ἀκολουθίας τοῦ ἡγιασμοῦ ἡγιαζόμενον εἴτε τὸ ἀναβλύζον εἰς πηγὰς ἐκκλησιῶν Λέσβ. 2) Τεμάχιον βάμβακος ἐμβαπτισθὲν εἰς τὸ ἔλαιον κανδήλας ἁγίου καὶ ἔπειτα καιόμενον ἐν θυμιατηρίῳ πρὸς καπνισμόν πάσχοντος Θράκ. (Σηλυβρ.) ἢ χρη-

